

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара треће класе среза беличког Милутина Ивановића, практиканта канцеларије среза беличког.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 24. новембра 1907. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, одобрено је решење Државног Савета од 16. новембра ове год. Бр. 7670, које гласи:

Одобрава се Министру унутрашњих дела, да на оправку зграда болнице у Књажевцу, по ревидисаном предрачуноу и одобреној лицитацији може утрошити суму од 4250 динара и овај издатак показати у расходу на терет ванредних расхода Министарства унутрашњих дела, санитарско одљење позиције бр. 4. буџета за ову годину, одређене на оправке и доправке постојећих болничких зграда.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела 21. новембра 1907. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О КРИВИЧНОЈ ОДГОВОРНОСТИ

са теоријског гледишта.

од
Д-ра Бранислава Петронијевића

(НАСТАВАК)

Као што се у погледу одредбе разлога казне преставници кривичног права деле у две супротне школе, исто тако они престављају две супротне школе и у питању о циљу казне. По једнима циљ казне је у томе, да се чланови друштва застраше од вршења кривичних дела (теорија генералне превенције), по другима пак циљ казне је да се сам преступник одврати од даљег вршења кривичних дела (теорија специјалне превенције). У другом случају казна треба да дејствује

на самог преступника непосредно, њен непосредни циљ није сузбијање злочина већ јој је то само посредни циљ, који она има да постигне дејствовањем на самог злочинца; у првом случају пак казна има за непосредни циљ сузбијање злочина застрашивањем свих осталих чланова друштва претњом, да ће се казна на сваком преступнику извршити, и вршењем саме казне у случају преступа. По теорији генералне превенције дакле циљ је казне утицање на целину људског друштва, по теорији специјалне превенције пак циљ је казне утицање на појединог преступника (то се утицање састоји или у застрашивању његовом вршењем казне, или његовим поправљањем или на послетку његовим сталним уклањањем из људске заједнице.¹⁾

На основу општег принципа садржајног Морала, по коме су непричињавање и отклањање бола у свесним бићима последњи циљ свих моралних акција човекових, јасно је, да и казна за одступање од кривично-правних норма може имати за свој циљ само отклањање бола од чланова људске заједнице, који би иначе, према егостичкој природи тих чланова, неминовно наступили вршењем злочина од стране ових последњих, кад те казне не би постојале. Са гледишта садржајног Морала дакле казна мора у првом реду, ако не и искључиво, имати за свој циљ дејство на целину људског друштва, у препирци између заступника генералне и специјалне превенције ми морамо дакле стати на страну заступника генералне превенције, пошто је целина друштва виша морална јединка од појединог члана њеног.

Овако разуме се стоји ствар само на становишту садржајног Морала. По принципима формалистичког Морала пак није допуштено кажњавати појединог преступника зато да би се том казном утицало не на њега него на остале чланове друштва, јер у том случају употребљава се злочинац као средство зарад циљева који су ван њега, а принцип, да циљ оправдава средство, одбацује формалистички Морал потпуно, па ма у којој се форми он јављао. Према принципима формалистичког Морала могла би, кад би се већ за

¹⁾ Види о томе Dr. Fr. von Liszt, Lehrbuch des deutschen Strafrechts, 15-te Aufl. 1905, § 16, III стр. 83—85 у вези са § 14 III, стр. 67—80 (српски превод од Др. М. Веснића § 16 стр. 86—94. Треба приметити да се српски текст, преводен са 9-ог немачког издања, у многоме разликује од текста последњег цитираног немачког издања).

казне узео циљ а не одмазда,²⁾ само специјална превенција престављати тај циљ.

Али и ако је са становишта садржајног Морала потпуно оправдана теорија генералне превенције ипак значило би потпуно не разумети принципе садржајног Морала, кад би се на основу њиховом извело, да та теорија може бити и мора бити за сва времена тачна. Јер садржајни Морал, и то треба нарочито имати на уму, не *захтева* већ само *допушта* становиште генералне превенције у питању о циљу казне, кад не би утицај казне на остале чланове друштва осим преступника био *погребан*, онда он *не би* био ни са становишта садржајног Морала *допуштен*, само зато што чланови људске заједнице нису у моралном смислу довољно зрели да би могли без тога утицаја да се уздрже од вршења кривичних дела, само зато становиште генералне превенције оправдано је. У исто доба из тога излази да ће оно у кривичном законодавству бити само дотле оправдано, докле егоистичка природа чланова људског друштва буде још увек тако јака, да је тај утицај казне на њу неопходно потребан, чим то више не буде случај, према самим принципима садржајног Морала мораће становиште генералне превенције уступити у кривичном законодавству своје место становишту специјалне превенције. Као што би опасно било из рђаво разумеваних принципа Морала ставити се пре времена на становиште специјалне превенције (као што данас постоји међу многим представницима кривичног права тенденција за реформом његовом у овом смислу), тако исто било би противно принципима добро разумеваног Морала остати на том становишту и онда, кад то више, према самој природи ствари, не буде имало никаквог оправдања. Као што садржајни Морал, формулисано исто тако строго као што се формулише формалистички Морал, преставља идеал, коме у својој реализацији у току развоја људске заједнице тежи садржајни Морал, исто тако и становиште специјалне превенције преставља идеал коме тежи и мора тежити кривично законодавство, пошто је то израз самих фактичких односа у људском друштву. Да то становиште не би остало само неостварљиви идеал, потребно је да му се да извесно место и у кривичном законодавству што се доиста и чини, само треба имати на уму, да према

²⁾ И ако, конзеквентно изведен, формалистички Морал искључује у ствари потпуно могућност кажњавања, пошто је казна као таква и сама зло које се причинљава кривцу а чињење зла са гледишта строгог формалистичког Морала апсолутно није допуштено (да споменем узгред да хришћански Морал преставља тај конзеквентно изведени формалистички Морал и да је Толстој са својим начелом „не противи се злу“, не сузбијај зло, најконзеквентнији модерни представник његов, ипак казна као одмазда поставља се и постављена је доиста конзеквентно само од пристајца формалистичког Морала. Као што је на име формалистички Морал строг у захтеву, да се његове норме у сваком поједином случају безусловно врше, тако привидно одговара тим строгим захтевима његовим и захтев, да се сваки преступ једне моралне норме у датом случају мора казнити, и да је разлог тога кажњавања просто у невршењу саме моралне норме, да је дакле њен разлог одмазда (*Vergeltung*) за то невршење. Класични формулатор ове теорије казне са становишта формалистичког Морала је Кант, који је у исто доба и формулатор овога филозофско-моралног становишта (Упореди о томе дело Кантово „*Metaphysische Anfangsgründe der Rechtslehre*“, у *Imm. Kant's Sämtliche Werke* heft. v. N. Hartenstein, Bd. VII, стр. 149—151). На ову погрешну конзеквенцију из принципа свога формалистичког принципа Кант је наведен својом идејом апсолутне правде (он на наведеном месту на основу ове идеје и изводи нужност казне, тврдећи да циљ казне не може бити ни утицај на злочинца ни на друге, већ да казна преставља циљ по себи, да је она захтев апсолутне правде), међу тим идеја правде на становишту формалистичког одн. строгог Морала у опште нема никаквог смисла, пошто правда има значаја само као негативни појам, који онемогућује неправду, т. ј. правда значи само осуду неправде, забрану неправде, никако пак не може значити чињење неправде другоме зато што је он нама учинио неправду.

данашњем ступњу моралног развитка човечанства то његово место може бити само сасвим подређено.

На основу свега до сад изведенога јасно је, да морална и кривична одговорност не падају и не могу падати уједно (њихов идентитет преставља само идеал који има у далекој будућности да се оствари). Ми смо на име видели да с погледом на циљ казне формалистички Морал допушта само становиште специјалне превенције док садржајни Морал допушта како становиште специјалне тако и становиште генералне превенције. Међу тим док Морал, па био он формалистички или садржајни, захтева као подлогу моралне одговорности слободну вољу, дотле садржајни Морал у погледу кривичне одговорности, као што следује из свега горе наведенога, допушта али не тражи за подлогу ове одговорности слободну вољу. Тиме је дат одговор на наше основно питање у овом одељку и тиме је и препирка између детерминиста и индетерминиста око појма кривичне одговорности решена. Сад нам само остаје да одредимо и сам појам урачуљивости (субјекта) па смо тиме постављени задатак ове расправе решили.

В. О урачуљивости субјекта.

Према општој дефиницији логичке одговорности ми смо видели да се свака ствар, па била она свесна или несвесна, у својим акцијама слободна или неслободна, може учинити одговорном за промене које производи, свака је дакле ствар са становишта овога појма *подобна за одговарање* (*zurechnungsfähig*), свака је ствар дакле у логичком смислу појма одговорности *урачуљива*. Докле год дакле стојимо на становишту тога општег појма одговорности разлика између појма одговорности и појма урачуљивости чисто је формална: одговорност значи у том случају урачуљивост у актуелном, урачуљивост одговорност у потенцијалном смислу, све што је одговорно међу тим то је у исто доба и урачуљиво, тако да издвајање појма урачуљивости од појма одговорности нема никаквог практичног значаја. Ствар међу тим постаје сасвим друкчија кад се ставимо на становиште једне специјалне врсте одговорности, ч. пр. на становиште моралне или кривичне одговорности, о којим је специјалним формама општег појма одговорности у овој расправи једино реч: у том случају издвајање оба та појма постаје апсолутна нужност, пошто овде сфера опште одговорности не пада више уједно са сфером специјалне урачуљивости, ма да општи логички однос оба та појма, онако како је он горе изнесен, остаје исти (т. ј. урачуљивост је одговорност у потенцијалном стању или, друкчије речено, подобност за одговарање). Тако у моралном смислу урачуљив може бити само онај субјект, који је у својим моралним акцијама *слободан*, појам моралне урачуљивости пада уједно са појмом слободне воље, пошто, сфера моралне одговорности пада уједно са сфером одговорности на подлози слободне воље. Како смо пак у пређашњем одељку видели, да сфера кривичне одговорности не пада уједно ни са сфером опште логичке ни са сфером моралне одговорности, то нам сада остаје да одредимо и појам кривичне урачуљивости, пошто на основу општег логичког односа појмова одговорности и урачуљивости, и сфере специјалних области тих појмова морају падати уједно. Али пре него што пређемо на саму позитивну одредбу појма урачуљивости са нашег становишта прегледаћемо најпре у најкраћим потезима досадашње главније одредбе тога појма.

Кад се кривична одговорност идентифицира са моралном онда се тиме, без обзира на разлог казне, у исто доба и појам кривичне урачуљивости идентифицира са појмом моралне урачуљивости т. ј. сматра се да је *урачуљив онај свесни субјект, који је у моменту вршења кривичног дела* (одн. у мо-

менту произвођења почетног члана каузалног низа чији је завршни члан кривично дело³⁾ слободан. Позитивно кривично право почива у главном на овој индетерминистичкој доктрини кривичне одговорности и урачуљивости, оно тражи да је душевно стање свесног субјекта у време вршења кривичног дела било такво, да тиме није његова слободна воља, из које такво дело треба да потиче, била спречена, и само у том случају оно налази да је преступник *крив* т. ј. одговоран за учињено дело (разуме се претпоставивши, да је оно изведено с предумишљајем, намером или из нехата). Међу тим и ако позитивно кривично право принципијелно тражи слободу воље као подлогу урачуљивости, ипак у понеким својим одредбама оно се не управља по њој и тиме признаје, да је сама индетерминистичка доктрина урачуљивости недовољна да буде подлогом кривичне урачуљивости. Ми ћемо доцније, кад будемо давали позитивну одредбу кривичне урачуљивости, изнети један од типичних случајева ове врсте.

(наставиће се)

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Није довољно, да законодавац предвиди само оне основе и узроке са којих се неко не може узети за вештака, — са којих, тако рећи, следник или судија има вештака по самом закону као неспособног да искључи. О тим основима је говорено раније под I. Сем тих основа има још и много других, који, кад се нађу код вештака, изазивају оправдану сумњу у његову потпуну непристрасност и незаинтересованост. Ти основи произилазе из многобројних односа у коме се вештак може налазити или према кривичном делу или према странкама. Интерес је истраге, да вештачење врши лице, у чију се ни спрему ни исправност, ни непристрасност ни у колико не може посумњати, и, чим се нађу основи који изазивају оправдану сумњу у све ово, одмах се мора допустити странкама да траже одбачај таквог вештака, а за следника или суд настаје дужност, да таквог вештака замени другим, разуме се под условом, да су наведени основи доведени бар до вероватноће. Онда се у свему има да ради аналого случају кад се тражи одбачај судије. Ово је сасвим и оправдано, јер се увек може постићи, да вештачење врши лице у чију се ни спрему ни незаинтересованост не сумња. То се може постићи на тај начин, што се сумњив вештак може скоро увек заменити другим.

Странке могу доказивати како основе, који показују недовољну спрему вештака, н. пр. ако се докаже, да је вештак, који је у питању, раније у сличним случајевима правио грубе грешке, — тако и основе, који непристрасност вештака доводе у сумњу, н. пр. ако се докаже да је изабрани вештак непријатељ оптуженог. Као год што законодавац није могао набројати основе са којих се судија има да одбаци, тако се исто не даду набројати ни основи са којих се треба вештак да одбаци, јер су ти основи, који непристрасност вештака доводе у сумњу, многобројни. Сем тога, ти су основи такви, да се могу познати и видети тек у поједином случају. Ту, дакле, није толико у питању јавни интерес, колико интерес странака које немају вере у непристрасност вештака. Несум-

њиво је, дакле, да странке и по нашем поступку могу тражити одбачај вештака, само ако су у стању показати основе који њихову спрему или непристрасност у сумњу доводе.

Странке могу тражити одбачај вештака како у генералној тако и у специјалној истрази, али оне по нашем поступку то своје право не могу остварити онако, као што га могу остварити странке по немачком и аустријском кривичном поступку, и то стога, што наш законик нигде не наређује, да се странке имају известити о избору вештака пре него је вештачење предузето. У нас се вештачење у генералној истрази врши без присуства странака па стога за следника и не постоји законска дужност, да их известити о избору вештака. Странке у многим случајевима и не знају за извршено вештачење; али у случајевима, у којима ма на који начин сазнају да ће се оно вршити и ко ће га вршити, могу следнику поднети захтев којим траже одбачај вештака. Исто тако могу поступити странке и у случају, кад вештачење наређује суд у специјалној истрази, јер и он их не извештава о избору вештака. Има, међу тим, случајева у којима или обадве или једна од странака мора присуствовати вештачењу, и у таквом случају странка може увек пре започетог вештачења тражити одбачај вештака.

Ако странке траже искључење вештака са узрока, побројаних у §§ 43, 91, 92 и 114, следник и суд, пошто је нашао да наведени изрок стоји, дужан је изабраног вештака да замени другим. Ако су, међутим, странке за одбачај навеле какав други основ, који је у стању да доведе у сумњу непристрасност вештака то ће од оцене следника или суда зависити, хоће ли се вештак одбаци или не. Не тражи се, да основ за одбачај буде потпуно доказан, већ је довољно да буде доведен само и до вероватноће. Због тога, што се странке у нас не извештавају о избору вештака, оне имају права доказивати основе за одбачај вештака и после извршеног вештачења и то поглавито на главном претресу. Ако странке докажу основ за одбачај, вештачко мишљење се не сме употребити као доказ.

У другом одељку § 61 крив. пост. налази се један нарочити законски основ са кога вештак може бити искључен. Ту је решено једно дуго дискутовано и контроверзно питање: да ли се лекар, који је умрлога лечио, може узети за вештака при вршењу секције, кад се појави сумња да је смрт последица каквог кривичног дела. Противу лекара, који је умрлога пред смрт лечио може постојати оправдана бојазан, да ће бити пристрасан, ако би он имао да оцени узрок смрти. Пристрасност може долазити отуда, што је лекар при лечењу учинио погрешку, коју он неће да каже, или, унапред уверен у узрок смрти, може он приликом секције из непажње пропустити да види какву важну околност. И у науци и у законодавствима ово је питање решено тако, да се лекар, који је умрлога пред смрт лечио, не може узети за вештака при секцији. Али, како тај лекар често може дати врло корисна обавештења, па и целу историју болести, законодавци наређују, да такав лекар само присуствује секцији и то у циљу давања обавештења. Да је и наш законодавац овако решио ово питање, види се из текста другог одељка § 61 који гласи: »где је год могуће треба при томе (при секцији) да присуствује и лекар који је болесника пред смрт лечио.« Али се ова забрана нема разумети апсолутно, т. ј. да се лекар, који је умрлог пред смрт лечио, има у свима случајевима искључити као вештак. То се види отуда, што наш законодавац није ову забрану изречно предвидео, као што је то учинио немачки у § 87, већ само прећутно; и друго, што би често услед оскудице у лекарима вршење секције било скопчано с

³⁾ Види о томе Листов *«Lehrbuch des deutschen Strafrechts»* 15-te Aufl. 1905, § 37, стр. 164, (српски превод § 37 стр. 17 а) где се решава питање о одговорности за дела која се називају *«Actiones liberae in causa»* (seu ab libertatem relae).

тешкоћама. Ова забрана не треба да буде апсолутна још и стога, што лекар, који је умрлог пред смрт лечио, не мора увек бити сумњив. Све то има да зависи од оцене иследника и суда. Странке, ако налазе да је такав лекар сумњив, тражиће искључење, које увек треба наредити, кад се само може наћи замена. Ако је замена скопчана с тешкоћама, иследник или суд наредиће искључење само онда, кад нађу да су основи за сумњу доведени до вероватноће. Кад лекар, који је умрлог лечио, само присуствује секцији и даје обавештења, онда се он налази у улози сведока, за кога и вреде све одредбе о сведоцима.

III. Мора ли изабрани вештак да се прими дужности вештака и да изврши вештачење?

Ни раније, па још и данас, ни наука ни законодавства нису потпуно сложна у решењу овога питања. По једнима, као: *Mittermayer, Plank u Zachariae*, одговор на ово питање зависи од тога, да ли је вештак од државе стално постављен да врши вештачење или не. Па ако је вештак стално постављен, онда се он не може ослободити већ се мора примити дужности вештака. Ако пак вештак није стално постављен, онда они тврде, да се он не може принудити на вештачење. Они, дакле, као и *Birkmeyer*, држе да за вештаке не постоји општа грађанска дужност да се приме вештачења, као што је случај са сведоцима. Држава, веле они, може створити за грађане дужност, да послуже циљевима кривичног правосуђа само онда, кад то изискује нарочита потреба. Таква потреба несумњиво постоји кад су у питању сведоци, те је стога и оправдано што је створена дужност за сваког грађанина, да сведочи о свима важним чињеницама које је опазио, јер један сведок не може бити замењен другим. С вештацима, међутим, ствар стоји сасвим другаче. Чињенице о којима вештаци треба да даду своје мишљење садашње су и увек ће се лако наћи људи са спремом која је потребна за давање мишљења. Вештаци, дакле, нису незамењиви као сведоци. Сем тога, вештачење је често скопчано с великим трудом, временом па и опасностима; вештак даје мишљење на основу своје стручне спреме, до које је он нарочитим трудом дошао, што све није случај код сведока, те стога и не треба постављати општу грађанску дужност за вештачење, већ њу установити само за извесна лица.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

О ОДГОВОРНОСТИ ЗА НАКНАДУ ШТЕТЕ.

(НАСТАВАК)

2. Накнада штете код телесних повреда обухвата по § 820. у првome реду »трошак сав за лечење и лекове.«⁵⁷⁾ Повређени дакле има права да се, с обзиром на обвезу учиниоца и на његово имовно стање, повери ради лечења и скупљем лекару (на пр. неком хирургу), ако се нада да ће тиме сигурније успоставити пређашње стање свога здравља. Сав тај трошак — лекарску награду и издате суме за лекове, завоје и т. сл. дужан је учинилац да накнади. Наравно повређени не може тражити накнаду оних издатака, које није чинио у поштеној намери, да своје здравље поврати, већ тога ради, да би што већу накнаду натоварио на свога противника. На пр. повређени, и ако има одличног лекара у своме месту,

потегне чак у десето место код другог лекара. С друге стране не може ни учинилац тражити, да повређени, при избору лекара и набавци лекова, води нарочита рачуна о томе, да лечење, у интересу учиниоца, што јевтиније испадне.⁵⁸⁾ Судија ће, по оцени свију околности, оценити: шта је повређени све требао као поштен човек да ради, те да до свога изгубљеног здравља дође? Учинилац је дужан да накнади и оне издатке, који су потребни ради замењивања изгубљених природних телесних делова: на пр. за вештачку ногу, руку, за колица ради кретања онакаженог и т. сл. Ако се је пак повређени поверавао ради лечења нестручним људима (бабама, врачарама, траварима, разним шарлатанима у лечењу, којих нарочито много има за лечење венеричних и неизлечимих болести), па би се због тога болест погоршала и доцнији трошкови око лечења повећали, онда, ако због таког поступка има кривице до повређеног, извесан део тих трошкова, по оцени суда, има сам повређени да сноси према § 805. грађанског законика. Не буде ли кривице до оштећеног (на пр. он је био услед повреде пао у несвесно стање, а његова га родбина преда неком шарлатану на лечење, који му повреду погорша), онда учинилац мора све трошкове око лечења накнадити, али он може тражити сразмерну накнаду од оних, који су криви, што су се трошкови око лечења увећали.

У наш законик није унесен § 1328 аустријског грађанског законика, који се налази под рубриком о повредама тела и који гласи: »Ко заведе какво женско лице и с њиме роди дете, плаћа трошкове око порођаја и бабиња, и испуњавање и остале очинске дужности, одређене у трећој глави првога дела. У казненом је законнику изложено, у којим се случајевима завођење у исто доба кажњава и као злочинство или преступљење. Питање је како у овом погледу стоји по нашем грађанском законнику? По § 130 грађ. зак. не сме се истраживати ко је отац ванбрачног детета, па према томе, не може се ни против завођача неке женске подићи тужба за накнаду трошкова око порођаја заведене женске. Али ако је према женској извршено кривично дело одводења (§§ 188 и 189 казн. зак.) или силовања (§ 161 казн. зак.), па би се она породила, а време затрудњења подударало би се с временом одвођења односно силовања, онда је доказивање ванбрачнога патернитета допуштено. Докаже ли се пак за извесно лице да је учинилац споменутих кривичних дела и да је отац ванбрачног детета одведене или силоване женске, онда он поред дужности издржавања детета (§ 131 грађ. зак.), има ванбрачној мајци да накнади, с обзиром на § 800 и 820 грађ. зак., не само трошак око порођаја и бабина, већ и сву штету коју би она услед порођаја претрпела; по моме мишљењу имало би у оваквом случају места аналогој примени § 820 грађ. зак. Али и кад не би услед извршеног полног сношаја приликом одводења или силовања наступио порођај, ипак би кривац био дужан с обзиром на §§ 800 и 822 да накнади тој женској глави сву штету, коју би она услед дотичних кривичних дела претрпела (на пр. накнаду за то, што јој је, услед дефлорисања, отежана пристојна удаја). То исто важи и за учиниоце кривичних дела из §§ 201 и 205. казн. зак.

3. Даље: телесно повређени има права тражити накнаду заслуге, коју је услед повреде изгубио, као и оне, које ће се у напредак лишавати. На пр. повређени је као мајстор закључио низ послова, при којима би извесне суме зарадио, али услед повреде није могао да их сврши. Ту изгубљену зараду дужан је учинилац повреде да накнади. Што се тиче накнаде оне зараде, коју повређени од дана повреде губи, не

⁵⁷⁾ В. и чл. 2. зак. о накнади штете услед повреде при железничком саобраћају.

⁵⁸⁾ Види и § 2. Б. бр. 3. ове расправе.

могући вршити, због повреде и њених последица, послове свога заната и професије, ту ваља у првом реду имати на уму количину зараде, коју је повређени у време повреде имао. То је основа, по којој се има одредити накнада за будући губитак зараде услед последица нанесене повреде. Али при одређивању ове накнаде суд треба да има у виду и оне околности, које би у будућности с великом вероватноћом имале утицаја на величину зараде оштећеног, па да накнаду с обзиром и на то одреди. На пр. повређен је човек у својој 50 години. Као занатлија он је зарађивао просечно по 4 дин. дневно. Услед повреде не може више да ради свој занат. Суд неће одредити да повредилац плаћа повређеном по 4 дин. дневно до његове — повређенога — смрти. Јер кад се има на уму, да је повређени човек од 50 година, на измаку своје радне снаге, онда је јасно, да он, и да није био повређен, не би до своје смрти по 4 дин. дневно зарађивао, већ све мање и мање. С обзиром на то одредиће му се и мања накнада. Слично овоме добиће младић, који је у својој 15 години зарађивао по 2 дин. дневно, и услед повреде постао неспособан за своју професију, више од 2 дин. на име изгубљене будуће зараде, јер би он, као одрастао човек, више зарађивао. Сем тога ваља узети у обзир, да ли је повређеном могућно, да се другој, лакшој, професији ода, или најзад и својој досадашњој професији али у мањем обиму, јер ако то буде случај, онда ће и досуђена накнада бити мања. Не буде ли повређени у време повреде имао таку професију, која му доноси приход (на пр. ђак, шегрт), онда се накнада има одредити с обзиром на вероватну зараду, коју би ова лица имала кад би своје образовање, спречено сада повредом, довршила. Та пак околност, што су за издржавање и образовање повређенога обавезна друга лица (отац и мати за своју децу, даљи сродници, муж з. жену) не утиче на обвезу учиниоца повреде, да накнаду плати. На пр. удата жена води трговачку радњу или је радница у фабрици, помоћник у трговачкој радњи. У свима овим случајевима њој се изгубљена зарада има надокнадити. Исто тако на величину досуђене накнаде због губитка будуће зараде не утиче та околност ако се материјално стање повређеног доцније поправи (на пр. наслеђем, добитком на лутрији и др.) Али ако повређени доцније оздрави, онда му не припада право да тражи даљу накнаду зараде, пошто он, као здрав, може зарађивати. Исто тако ако се здравље повређеног тако поправи, да може и сам нешто зарађивати, поверилац има права захтевати, да се утврђена накнада за изгубљену зараду смањи. С друге пак стране

повређени има права захтевати *повишење* одређеног личног давања као накнаду за изгубљену зараду, ако му се услед повреде здравље тако погорша, да му је већа сума за опстанак потребна. Види и чл. 6. зак. о накнади штете учињене смрћу и телесном повредом при железн. саобраћају.

Али може бити питање по нашем праву: може ли тражити накнаду девојка или удовица за то, што јој је услед повреде осујећена могућност удаје? На пр. остане услед повреде саката или слепа или слабоумна и т. д. Наравно да овако женско лице има сада много мање изгледа на удају, но пре повреде. С друге пак стране тачно је схватање, да је при данашњим привредним односима за женскиње удаја одиста обезбеђивање будућности онако исто као и добијање државне или приватне службе, изучавање заната и др. Тешкоћа је по нашем грађан. законнику у томе, што наш законодавац није унео § 1326 аустр. грађ. зак., који гласи: „Ако је повређено лице услед злостављања нагрђено остало, онда се мора, особито ако је то женско лице, према овој околности у толико имати обзира, у колико се њома може осујетити боља будућност повређенога лица.“ С обзиром на овај законски пропис аустријски правници сматрају да женско лице може тражити накнаду за то, што ће се, због нагрђености, теже удати. У немачком грађан. законнику нема изричног прописа о овоме, али немачки правници мисле, да се овака накнада може тражити по пропису § 842 немач. грађ. зак., који гласи: „Обвеза на накнаду штете због неке противу личности управљене недозвољене радње простире се на уштрб, који је радња по привређивање и боље напредовање повређенога произвела.“ Ја мислим да и по нашем грађанском законнику, а с обзиром на широку одредбу § 800 грађ. зак. (ко другоме штету какву учини било то на имању... и личности, онај мора ту надокнадити). Тумачењем ваља овде допунити оно, што је законодавац, скраћујући аустр. законик, пропустио учинити, а што је очигледно правично. Кћи једнога малог чиновника, која по смрти очевој има права на неколико десетина динара месечне пензије, налази се пред разореном и мрачном будућношћу, ако јој се телесном повредом отежа или онемогући удаја, једино осигурање њене будућности. Ствар је суда, наравно, да ту накнаду, због изгубљене наде на удају, одреди с обзиром нарочито на то: за какву би се прилику повређена вероватно удала, и како би живот, као удата, у материјалном погледу водила.

(поставиће се)

Д-р Драг. Аранђеловић.

„ДАКТИЛОСКОПИЈА“

од
Васе Лазаревића.

(прештампано из „Архива за правне и друштвене науке“)

(СВРШЕТАК)

Други део расправе г. Лазаревићеве јесте *суштина дактилоскопије*. У њему се он оградил, да тим редовима није циљ да послужи за уџбеник дактилоскопије; за то се „дотокао“ најстарије дактилоскопске методе, Хенријеве, а о другима говори само у толико, у колико одступају од ове. Сам тај факт, што се у пракси примењују неколике дактилоскопске методе, био би довољан да покаже престижност Бергилонажа, као и то, да

га дактилоскопија није „премашила својим добрим особинама“. Но о томе доцније.

Ми смо мишљења, да би г. Лазаревић боље учинио, да је у своме делу изнео суштину и сав рад у дактилоскопској примени једне од најбољих и највећма примењених метода, па нас са њоме потпуно упознао; то би било боље, него што се главне методе само „дотокао“, а друге површно изнео, па својим делом допринео толико, да се ни један полицајац њиме не може стварно користити и у пракси помоћи. Да је бар сам добро упознао једну од тих метода, можда не би пао у једну грубу грешку, коју му морамо пребацити.

Као прилог својој „Дактилоскопији“ г. Лазаревић је дао мустру једне класификоване и оверене дактилоскопске листе,

коју је копирао из Винтове и Кодичекове „Дактилоскопије“. У преводу има оваква једна напомена:

„Отиске треба узимати на тај начин, што ће последњи зглавак прста лећи непосредно на дебелу линију...“

У оригиналу стоји:

„Die Abdrücke sind so herzustellen, dass die letzte Gelenksbeuge über den fetten schwarzen Linie zu liegen kommt...“

Дакле, у оригиналу је прецизирано, да *превој* последњег зглавка на прсту мора лећи на дебелу линију на дактилоскопском картону, и тамо је та линија јасно задебљана. Код г. Лазаревића и нема те задебљане линије, ма да он преводи, да „последњи зглавак“ прста треба да легне непосредно на дебелу линију. У такву грешку није требало да падне човек који штампа дело о дактилоскопији.

Тако се не можемо ни упуштати у критику овога дела расправе, нарочито за то, што г. Лазаревић није изнео главну ствар; није изнео целокупну класификацију дактилоскопских картона ни по једној методи, те да бисмо видели, у колико је тај рад лакши од класификовања антропометријских картона, и у колико мање захтева стручне спреме за чиновнике у одељењима за утврђивање идентитета путем дактилоскопије.

За то ћемо прећи на трећи део расправе, на *примену дактилоскопије*. Ту г. Лазаревић ређа, у којим се случајевима може корисно употребити дактилоскопија. Ми смо у томе потпуно сагласни, да од дактилоскопије има неоспорне користи. Но нека нам је допуштено да истакнемо један пасус из тога дела г. Лазаревићеве расправе:

„Отисци прстију довољни су да се само по њима распозна извесна личност и тачно утврди њен идентитет; али полиције неких држава, у интересу сигурних резултата на томе послу, употребљавају и друга спореднија средства, која служе за допуну првоне. Тако се употребљавају као помоћна средства: фотографски снимци, опис особених знакова на телу, а негде и лични опис и т. д. Ови су подаци у многим случајевима од драгоцене вредности за брзо распознавање, а нарочито кад постоји ма каква сумња у тачност класификације отисака“.

Не делимо мишљење г. Лазаревића, да су отисци прстију довољни да се по њима може утврдити идентичност извесне личности. То чинимо за то, што има случајева, где се дактилоскопски отисци не могу никакo узети, или, ако се и узму, нису јасни и такви да се могу употребити за класификацију. На дну 42. стране свога дела, г. Лазаревић узгред помиње те приговоре, који се чине дактилоскопији, и одбија их само овим речима:

„Стварност је међутим противно утврдила“.

Погрешно је г. Лазаревић, ако је мислио, да је са то неколико речи дао довољно одбране тим оправданим приговорима. Ми смо у пракси наилазили на људе, којима се апсолутно нису могли узети отисци прстију тако, да би се њима могло послужити за доцније евентуално утврђивање њихове идентичности.

Код радника у рудним мајданима, код задара који раде са кречом и песком, код људи који раде тешке ручне послове, код железничких органа који гурају вагоне, код пекара који месе тесто и т. сл. може се рећи, да и нема папилијарних линија или су им такве да се њихов отисак апсолутно не може употребити у циљу класификације и идентификације; има људи којима се толико зноје руке, да им је немогуће отрти руку тако да би се добио тачан отисак папилијарних линија; има их којима су одсечени врхови прстију и т. д.

Шта ћемо да радимо у олаквим случајевима, то нам г. Лазаревић не вели. За то се ми ипак сећамо његовог признања, да полиције неких држава употребљавају друга „спореднија“ средства

ради допуне дактилоскопије, и да су та средства од драгоцене вредности, нарочито кад постоји ма каква сумња у тачност класификације отисака.

Дакле, кад постоји ма каква сумња у тачност, или ако је погрешно извршена класификација раније узетих отисака прстију, са свим је немогуће утврдити идентичност личности која је пред нама. Па шта онда раде полиције, у којима се не узимају у помоћ поменута „спореднија“ средства? Одговор је разумљив сам по себи.

Такав случај не може наступити код држава које имају Бертилонаж. У класификацију антропометријских картона не може се никад посумњати — она је апсолутно тачна. Антропометријски картон садржи: дванаест мера разних делова тела, боју очију, косе, браде и бркова, особености чела, носа, уха и развијености тела, и има прецизно изражене и назначене особене знаке по телу меренога лица. Сви подаци на антропометријском картону математски су тачни и никад не могу довести у сумњу класификације по мерама и по азбучном реду, кад се има посла са личношћу, чији се картон из раније налази у антропометријској регистратури. Све то, дакле, не говори у прилог престижности дактилоскопије над Бертилонажом.

Говорећи о практичности дактилоскопије у срањењу са Бертилонажом, г. Лазаревић наводи мишљења петорице стручњака. Од њих д-р Грос одаје потпуно признање антропометрији, а мисли да будућност ипак припада финим линијама на врховима прстију; Кетиг предлаже дактилоскопију на место Бертилонажа; д-р Отоленги држи да би била потребна унија између дактилоскопије, личног описа и фотографије према Бертилоновим инструкцијама; д-р Локар вели, да је дактилоскопија боља због класификације картона, коју сматра као главну ствар; д-р Миновић је уверен да је најбоља метода отисака прстију са личним описом.

Као што се из овога види, цитирањем стручњачких мишљења, г. Лазаревић није баш толико успео да убеди читаоце о могућности постојања само дактилоскопије без других помоћних средстава за утврђивање идентичности.

Но, да разгледамо, колико је успео у томе изношењем садашњег стања у појединим државама. У томе делу своје расправе г. Лазаревић износи какво је стање у двадесет и неколико држава. Од свих њих само две: Јужна Америка и Енглеска употребљају једино дактилоскопију као начин за утврђивање идентичности криваца. За Шведску вели г. Лазаревић, да је прошле године увела одељење по дактилоскопском систему, али не каже да ли је сасвим запоставила Бертилонов систем. За Аустрију, Нови Селанд, Индију, Цејлон и Јужну Африку тврди, да се тај систем употребљава при издавању пасоша, као и за Китајце у иностраном радничком одељењу трансвалске управе, у Египту, Ирској и т. д. Дакле не употребљава се као систем за утврђивање идентичности криваца, што је за нас главна ствар.

Осталих двадесет држава имају антропометријска одељења; многе од њих, упоредо са антропометријским, имају и дактилоскопска одељења или нагињу њиховом увођењу. Према оваквом стању ствари може се извести, да је г. Лазаревић, ма и нехотице, *утврдио престижност Бертилоновог система*, а никако дактилоскопскога, који је тек у развоју, Бар тако говоре факта, која је сам г. Лазаревић изнео.

Завршни део расправе г. Лазаревићеве говори о томе *како је у нас*. На првом месту г. Лазаревић понова истиче корисне стране дактилоскопије, а за тим наводи потребу да се и у нас уведи дактилоскопски систем. Нећемо се упуштати у доказивање нетачности тих навода, али износимо факт, да се у последње време у многим државама отварају стручне полицијске школе и да се свуда уз њих води Бертилонаж.

Д-р Р. А. Рајс је професор полиције на универзитету у Лозани. Он се у своме делу „Примене научних метода у полицијским и судским истрагама“ овако изражава:

„Неки мисле, да би дактилоскопија могла потпуно заменити Бертилонаж, за који веле да има ту незгоду, што је узимање мера дуго и тешко за просте агенте. Ми не делимо ово мишљење. Са мало више пажње и вежбања успева се, за кратко време, у брзом и прецизном добијању антропометријских мера. Поред овога, на антропометријским картонима налазе се такође отисци прстију, те нам на овај начин Бертилонов систем пружа много више гаранције но сама дактилоскопија, а у питању о идентитету човек мора бити и сувише обазрив. Још нам изгледа, да би истраживање идентичности помоћу дактилоскопије захтевало нарочито извешбани персонал због финеса с којима је скопчано.“

У Паризу је пре неколико месеца изашла књига од д-ра Ј. Бершера: „L'Œuvre de Conan Doyle et la Police Scientifique au vingtième Siècle.“ Бершер је оваквог мишљења:

„Делимо мишљење г. Едмонда Локара, да интернационални картон не може бити искључиво дактилоскопски картон; он мора бити много потпунији, да би пружио што веће гаранције и што веће користи за практичну употребу. Антропометрија, фотографија, а нарочито живе слике морају имати своје место на таквом једном картону.“

Како ћемо ми свакако морати усвојити међународни картон, нека ови редови послуже као доказ непотребности увођења чистога дактилоскопскога система у нас. Ми се за сад морамо придржавати антропометријскога картона, који је у међународној употреби, и за то г. Лазаревићу није требало да напада на наше антропометријско одељење, и да му тај напад буде средство и доказ о потреби увођења дактилоскопскога система. Антропометријско одељење има несумњивих успеха, и ако је тек у трећој години свога опстанка. Те је резултате већином објављивало у „Полицијском

Гласнику, а тек ће их тада моћи имати у маси, кад буду у слободи све оне личности, које су ушле у његову регистратуру.

Кад се узме у обзир важност свију послова антропометријскога одељења, као што су: мерење, опис и фотографисање криваца; вођење евиденције над свима кривцима и мереним личностима: утврђивање идентичности; старање о бегунцима и анархистима; прибирање и сређивање података о кретању криминалитета у целој земљи; вођење регистра судом осуђених личности у целој земљи; давање података властима о повратницама; уређивање „Полицијскога Гласника“ и т. д. — онда ће, ваљда, бити погрешно мишљење г. Лазаревића, да су време и издаци утрошени за ову установу само да се „парадира“ упоредо са осталим модерним полицијама.

На прагу је решење питања о међународној употреби једнога начина за утврђивање идентичности. Ту ће одлуку донети француска Академија Наука, и онда ћемо бити сасвим начисто, да би било са свим бесциљно увођење чисте дактилоскопије као јединог начина за утврђивање идентичности. За то прегнимо и својски помогнимо за нас нову, међународну установу — Бертилонаж.

Доб. В. Вакић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине јаловик-изворске, актом својим од 6. јуна ове год. Бр. 1303, пита: „Новом изменом § 471. тач. 4. а од 14. јула 1898. год. одређено је, да се за извршење пресуде не може узети у попис земљоделцу: један плуг, једна кола, два вола, два бивола или два теглећа коња, кобила са ждребетом до годину дана, крава или биволица са телетом односно биволчетом до године дана, 10 оваца, пет свиња, пет коза и т. д.

Суду овоме нејасно је: да ли се овде разуме свака пореска глава колико их у једној кући — задрузи има да мора сваком таквом остати горе именоване живе стоке, или се то разуме, да то треба само старешини куће остати, па ма колико имало задругара у једној кући.

Тако исто да ли мора остати земљоделцу односно пореским главама поред два вола или два бивола или два теглећа коња, још и кобила са ждребетом, као и крава или биволица са телетом од године дана.

Моли се уредништво да што скорије у свом броју изнесе своје објашњење по овоме јер је суду овоме од нужне потребе.“

— На ово питање одговарамо:

Као што се види из § 471. грађ. суд. пост., он у првоме своме делу тачке 4. набрајајући стоку и ствари, које се не могу у попис узети, говори о земљоделцу, односно о кући — задрузи — а у другом

делу, говорећи о земљи, која се штити од продаје, он говори о пореским главама.

Објашњавајући ову разлику у тежњи законодавца, да обезбеди куће земљоделца и њихове задругаре, министар правде, у тачци 4. својих правила од 4. фебруара 1874. год. № 354, вели, да се два вола и остало остављају само земљорадничкој кући, а не и сваком задругару ове.

Како су и последње измене одржале ову поделу и разлику између покретности и земље, то ово објашњење важи и данас.

Према томе, кад у једној задружној кући има само онолико стоке, колико је побројано у § 471. пом. закона, онда се ова не може узети у попис, а ако има више, онда ће се вишак пописивати, без обзира на број пореских глава у задрузи.

По пропису овога зак. наређења, земљоделцу — био самац или задругар — мора остати поред два вола, или два бивола, још и кобила, крава или биволица.

II

Суд општине витовничке, актом својим од 17. септембра ове год. Бр. 914, пита: „Један рачунополагач у овој општини, издао је из општинске касе своје председнику преко 40 динара из позиције буџетске одређене на плату писара, јер је председник сам радио послове општинског деловође, кад је место овога било упражњено за извесно време.

Да се овај издатак може учинити, постоји и одлука општинског одбора.

Сад месна контрола тражи, да се од дотичног рачунополагача наплате ових 40 динара, јер вели председнику није припадала никаква изузетна награда што је вршио дужност деловође, кад је место овога било упражњено.

Рачунополагач опет тражи, да се ова сума наплати од председника, који је исту и примио, јер је он наредбодавац.

Моли се уредништво за обавештење: од кога се ова наплата треба да изврши, ако одборско решење не важи?“

— На ово питање одговарамо:

Ако је одлуком одборском утврђено, да је председнику наметнута дужност и општинског деловође по сили прилика, н. пр. што се није одмах могао други наћи и т.п. па се њоме признаје и то, да је председник ову дужност вршио како треба, а међутим у буџету је била предвиђена плата писара, онда би неправдо било учинити одговорним за тај издатак рачунополагача и председника, јер је први имао у буџету позицију на плату писара, па на тај рачун и учинио издатак, а други је радио послове, које није био дужан да ради.

Али, кад је већ контрола огласила тај издатак за неправилан, а од њих се међутим, ни један не склања да новац положи, онда нека суд њихове одговоре пошље Контроли, па ће се пресудом њеном расправити: је ли који у опште одговоран за овај издатак, и ако јесте то који.

Без осуде од стране Главне Контроле, тај суд не сме ни вршити егzekутивну наплату, кад се рачунополагачи сами не склоне да положи оно, што се од њих тражи.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Милутина Бошњакковића, бив. финансијског наредника, тражи кварт палилауски актом Бр. 12375 код кога има да одговара за увреду у званичној дужности. Пронађеног треба спровести поменутом кварту.

Владисава Танасковића, слугу из Ореовице, среза моравског округа пожаревачког, кога је нестало још у првој половини месеца октобра ове год. тражи начелник среза моравског окр. пожаревачког депешом Бр 17259. Владисав је стар 14 година, омазен, у лицу плав и пун, на потиљку му је опада коса; од одећа имао је на себи панталоне од материје, женску прену реклу, а на глави шајкачу. Позивају се све полицијске и општинске власти да Владисава потраже и у случају проналаска о томе известе поменутог начелника.

С К Р Е Ћ Е С Е П А Ж Њ А

28. пр. м-ца ухваћен је **Карло Линдер**, бив. поштански чиновник, из Бездека у Мадарској, код кога је нађен лажан пасош на име Јозефа Оповаја, из Футока. Карло је стар 50—55 година, висок 1'66 см., дугог лица, сувољав, кратких заковрчених и проседих бркова, брија се, великих смеђих очију, дугог носа. Карло је варалица и сумња се да протура лажан новац, а раније је био осуђен на 6 година робије због преваре. Ако би ко о њему што ближе знао, моли се да о томе известе начелника среза мачванског с позивом на депешу Бр. 24877.

П О Т Е Р Е

Милутин Јовановић, калуђер манастира Троноше, на дан 21. пр. месеца убио је из пушке Милутина Јовановића, земљод. из Корените среза јадранског, и по извршењу дела одмах побегао. Милутин је стар 48 година, омазен, просед; на себи има при зимски капут, на глави шубару, а на ногама банаћанске опанке. Препоручује се свима полицијским и општинских властима да га живо потраже у својим домањима и пронађеног естражарно спроведу начелнику среза јадранског с позивом на депешу Бр. 17061.

Живко Жикић, земљод. из Гор. Матејевца, среза нишког, који има да одговара код нишког првостепеног суда за опасну крађу, побегао је пре извесног времена из судског притвора и до сада није пронађен. Живко је стар 15 година, омазен, у лицу плав, одмах испод браде на врату има једну живу рану; у сељачком оделу. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и пронађеног спроведу нишком првостепеном суду с позивом на акт Бр. 24516.

Непознати крађивци ноћу између 23. и 24. пр. месеца извршили су опасну крађу ствари Вожовићу и Сарачевићу, гвожђарима из Крагујевца. Међу покраденим стварима налазе се: једна пушка ловачка двоцевка преламача, калибра 16 м.м. црно бронзирана; два мала револвера који се пуне са малодимним барутом, од којих је један са орозом споља, а други изнутра; два велика црногорска револвера са

дугачким цевима и белим корицама; једну малу дуванску кутију; једну кутију са пет бољих бријача; један при зимски капут од латика са сомотском јаком и монограмом „Л. С.“ и једну половину лоза класне лутрије 34 коло Бр. 00144. Позивају се све полицијске и општинске власти да потраже ове непознате крадљивце и крадене ствари, и о резултату тражења да известе начелство округа крагујевачког с позивом на депешу Бр. 19003.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

У последње време дешавало се доста опасних крађа по Београду, али су крадљивци били

зле среће — већином су похватани. Читаоцима ће, по свој прилици, бити познато из дневних листова, да су у размаку од неколико дана извршене две опасне крађе шампањера г.г. Луки

И заиста је тако било. Полицијска је власт известила о тим покрајама трговце који тргују са шампањем, и ту је сазнала, да је 19. пр. м-ца једно лице нудило на продају једну флашу шампања деликатесним радњама г.г. Денића и Перола у Кнез Михаиловој улици. Оба трговца су га одбила, али је г. Денић 22. пр. месеца наишао на улици на то исто лице и привео га кварту.

Узет на кривични испит крадљивац је изјавио да му је име **Блажкер Нандор**, бив. келнер; признао је да су флаше шампањера крадене и да му их је дао ради продаје његов сународник **Бела Кон**, такође бивши келнер. Енергичним радом полиције ухваћен је Бела и пронађене су крадене флаше код једног трговца у главној чаршији и код једног на Дорћолу, па су, разуме се, одузете.

Оба су крадљивца признала дела, али се сумња да имају саучесника и јатака, што ће се истрагом утврдити.

Блажкер је родом из Горње Угарске, стар 23 године, висок, зелених очију, промањаст, малих прих бркова. **Бела** је истих година, омален, риђих бркова и косе, у лицу јако пегав; обојица су елегантно обучени.

Износи се фотографије ове двојице крадљиваца и моле се власти и приватни, ако би знали каквих података о њима, да их доставе кварту савамалском Управе града Београда с позивом на Бр. 13339.

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 10. и 11. пр. м-ца непознати крадљивци украли су једног коња Васи Крстићу, из Видовца. Коњ је матор 6 год., беле длаке, без жига и роваша, а на ногама има турски ков. Исте ноћи непознати крадљивац украо је једног коња Ненку Вукићу, из Видовца. Коњ је матор 5 година, беле длаке, без роваша, на ногама има турски ков. Акт начелника среза главекер Бр. 17418.

Ноћу између 12. и 13. пр. м-ца непознати крадљивци украли су једну кобилу Милану Ј. Петровићу, земљоделцу из Тинде, среза поречког, кад је он био у селу Лукама срезу крајинском код Јована Јанковића, земљоделца из Лука. Кобила је матора 8 година, длаке црне, на врату има мало беле длаке. Депеша начелника среза поречког Бр. 8062.

Ноћу између 18. и 19. пр. м-ца непознати крадљивци украли су једног коња Петру Муђићу, земљоделцу из Тинде, среза поречког. Коњ је матор 6 година, доратаст, без роваша, са жигом „О“. Депеша начелника ср. поречког Бр. 8023.

Ноћу између 25. и 26. пр. м-ца непознати крадљивац украо је једног коња Милораду Будисављевићу, механџији из Шипца. Коњ је матор 5 година, доратаст, без роваша, са жигом „Т“. Депеша начелства округа подринског Бр. 18896.

На дан 7. пр. м-ца непознати крадљивци украли су једну кобилу Љубисаву Јевтићу земљоделцу из Бошњана. Кобила је матора 9 година, висока 1'39 см., длаке зелене, цветаста, лисаста, брњаста, са жигом положено „В“. Депеша начелника среза темнишког Бр. 11596.

На дан 23. пр. м-ца непознати крадљивци украли су једну кобилу Миленку Грујићу, земљод. из Д. Кречина. Кобила је матора 2½ године, средње величине, доратаст, цветаста, без роваша. Депеша начелника среза темнишког Бр. 11977.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

Теловићу и Авраму Озеровићу, трговцима оvd. Полицијска власт је одмах знала, да ће крадљивци на сваки начин покушати да продаду шампањер, и да ће јој бити на руци они којима буде покрађа понуђена ради куповине.

крадљиваца нађено је готово све покрадено г. Радловићево покућанство. У исто време нађен је и један украден кофер са стварима г. Милана Јевремовића, рачуноиспитача оvd., и још неке друге крадене ствари, за које се није утврдило чије су.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА